

El Ter, un riu de vides

El fotògraf manlleuenc David Fajula publica el llibre 'Petjades del Ter'

Manlleu

Jordi Vilarrodà

Lo riu és vida, deia el conegut lema de la Plataforma en Defensa de l'Ebre. Recollir la vida d'un riu més petit, el Ter, al llarg de tot el seu recorregut és l'objectiu ambiciós que es va proposar fa tres anys el fotògraf manlleuenc David Fajula, i que finalment s'ha pogut concretar al llibre *Petjades del Ter*, que dimarts es presentava al Museu del Ter de Manlleu. Són 160 pàgines d'una edició d'excel·lent qualitat en què l'objectiu de Fajula (i la seva paraula, perquè també és autor dels textos) es fixa en el riu i els seus paisatges, en la riquesa de fauna i flora del seu entorn, però també en els pobles i en la seva gent, en la vida i les vides del riu, per conformar-ne el retrat més complet que se n'ha fet fins ara.

Fajula tenia clar que el que calia no era "un altre llibre de postals" que tothom tingués la sensació d'haver vist ja alguna vegada, i per això ha treballat en imatges singulars, que tenen les històries humanes com a fil conductor. Històries com la de la Marina, pastora d'un ramat d'ovelles a Bruguera, a tocar de Coll de Jou. "Allà on una gota d'aigua, si cau cap a una banda anirà al Ter i cap a l'altra, al Freser". La Marina, amb més de 90 anys, és qui li diu al fotògraf que les persones es retroben però les muntanyes no. Els rius sí que es retroben: com el Ter i el

Freser, "uns quants quilòmetres més avall, a Ripoll". Històries també com la de Maria Garolera, de Sant Romà de Sau, que feia dues hores a peu carregada amb cistells per anar a agafar el cotxe de línia i arribar fins al mercat de Vic. I així d'altres, travessant després cap a la Selva, el Gironès i el Baix Empordà. Significativament, quan el riu es fa vell les protagonistes són aquí les més joves, la Mar i la Nora, que aquest any han ballat per primer cop la Dansa de la Mort de Verges.

El llibre conté unes 150 fotografies triades entre les moltes que ha fet Fajula amb la seva càmera durant un any, des que va rebre l'encàrrec formal del llibre, amb els auspicis del Consorci del Ter, que n'ha fet d'editor. "Un any conduint, pedalant o caminant

amb la càmera a coll", que li ha permès acostar-se al riu fins a fotografiar el moment en què la natura li podia oferir la vida hivernal dels corbs marins al pas pel Voltreganès o el vol estiuenc d'una oreneta cuablanca per sobre dels últims trams del riu a Bordils. Algunes fotografies són, de fet, testimonis de moments que només es donen una vegada a l'any, com la llum dels solsticis.

De tot el seu treball, Fajula diu que l'ha sorprès aquest patrimoni natural que viu al voltant del Ter, i que hi ha descobert "indrets que no tenen res a envejar als paisatges que he vist al Canadà o a Eslovènia".

Històries com la de la Marina, pastora d'ovelles a Coll de Jou...

Dues imatges del llibre. A dalt, els llums del poble de Bruguera, a la vall de Ribes, i a baix, l'Esquerda, a Roda de Ter

D'Anglès a Manlleu, les primeres presentacions

Manlleu El llibre es va presentar per primera vegada dissabte a Anglès, en l'acte dels 20 anys del Consorci del Ter, al qual assistia el president Quim Torra. Dimarts es va presentar a Manlleu (a la fotografia), a la sala d'actes del Museu del Ter. David Fajula té la intenció d'anar-lo portant a altres poblacions. El llibre també seguirà el curs del Ter.

SAGI TERRA

Lola Palau, 'absent' en la presentació del seu llibre a Vic

Vic S'esperava divendres la presència de l'autora, una tal Lola Palau, que ni Jaume Huch, editor de L'Albí, que acaba de publicar el seu llibre *Que Déu ens agafi confessats*, no coneixia en persona. L'acte era al Temple Romà de Vic, conduït per l'escriptor Antoni Pladevall. I per misterioses raons, Lola Palau no va acabar arribant, però sí que d'entre el públic van anar sortint autors a qui presumptament ella havia plagiat algun dels contes d'aquest recull. Tots ells, sobre els deu manaments i les seves transgressions pecadores. Entre ells, el mateix Antoni Pladevall, o també Llorenç Capdevila, amb qui dialoga en aquesta fotografia. Presumptament, tots ells i l'editor eren víctimes d'una enredada que havia reunit els seus contes com si fossin de la desconeguda Lola Palau. D'aquesta manera, "amb una representació més que una presentació", deia Pladevall, es donava a conèixer a Vic el col·lectiu de 10 autors que s'autoanomena Narradors Centrals i que aplega escriptors del Berguedà, Osona, l'Anoia i el Solsonès. *Que Déu ens agafi confessats*, amb registres diferents però amb el comú denominador de la ironia per abordar el tema del pecat, és el seu primer producte col·lectiu. J.V.

ALBERT LLIBRE